

CHÚA NHẬT TUẦN X MÙA THƯỜNG NIÊN NĂM C

⇒ Trong những ngày ấy, con trai bà chủ nhà đau liệt, cơn bệnh nguy kịch đến nỗi chẳng còn hơi thở. Bà ấy liền nói với Êlia rằng: “Thưa người của Thiên Chúa, giữa tôi với ông có liên can gì? Ông đến nhà tôi để khơi lại những tội của tôi và giết chết con tôi sao?” Êlia đáp lại: “Bà hãy giao con bà cho tôi”. Rồi ông bế lấy đứa trẻ từ lòng mẹ nó, mang lên trên lầu nơi ông cư trú và đặt nó lên giường ông. Đoạn ông kêu lên cùng Chúa rằng: “Lạy Chúa là Thiên Chúa của con, có sao Chúa giáng họa, giết con trai bà chủ nhà, nơi con cư ngụ đây?” Ông áp mình ba lần trên đứa trẻ và kêu lên cùng Chúa rằng: “Lạy Chúa là Thiên Chúa của con, con xin Chúa cho linh hồn đứa trẻ này trở về trong nó”. Và Chúa nhậm lời Êlia, cho hồn nhập lại đứa trẻ, và nó sống lại. Êlia liền ẵm đứa trẻ xuống nhà dưới, trao lại cho mẹ nó và nói rằng: “Đây, con trai bà sống lại rồi đây”. Bà ta thưa cùng Êlia rằng: “Bây giờ nhờ việc này, tôi biết rõ ông là người của Thiên Chúa, và lời của Chúa nơi miệng ông là lời chân thật”. (1 V 17:17-24)

⇒ Anh em thân mến, tôi cho anh em biết rằng Tin Mừng do tôi rao giảng không phải thuộc về loài người, vì tôi không nhận, cũng không học với loài người, nhưng là do Đức Giêsu Kitô mạc khải. Anh em nghe nói về đời sống của tôi trước kia khi theo đạo Do-thái: tôi đã bắt bớ và phá hoại Hội thánh của Thiên Chúa thái quá. Trong đạo Do-thái, tôi đã vượt hẳn nhiều bạn đồng giống nòi, đồng tuổi với tôi, và tôi nhiệt thành hơn bất cứ ai đối với truyền thống của cha ông tôi.

Nhưng khi Đấng tách riêng tôi ra từ lòng mẹ và dùng ơn Người mà kêu gọi tôi, đã thương mạc khải Con Người trong tôi, để tôi rao giảng Ngài trong các dân ngoại, thì không lúc nào tôi bàn hỏi người xác thịt máu huyết, và tôi không lên Giêrusalem, để gặp các vị làm tông đồ trước tôi, nhưng tôi đi ngay đến Arabia, rồi lại trở về Đamas. Đoạn ba năm sau, tôi mới lên Giêrusalem để gặp Phêrô, và lưu lại với ông mười lăm ngày. Tôi không gặp một tông đồ nào khác, ngoài Giacôbê, anh em của Chúa. (Gl 1:11-19)

⇒ Khi ấy, Chúa Giêsu đến một thành gọi là Naim. Các môn đệ và đám đông dân chúng cùng đi với Người. Khi Người đến gần cửa thành, thì gặp người ta đang khiêng đi chôn người con trai duy nhất của một bà goá kia, và có đám đông dân thành đi đưa xác với mẹ nó. Trông thấy bà, Chúa động lòng thương và bảo bà rằng: “Đừng khóc nữa”. Đoạn tiến lại gần, Người chạm đến quan tài và những người khiêng đứng lại. Bấy giờ Người phán: “Hỡi thanh niên, Ta truyền cho ngươi hãy chỗi dậy”. Người chết liền ngồi lên và bắt đầu nói. Rồi Người trao lại cho mẹ nó. Mọi người đều sợ hãi và ngợi khen Thiên Chúa rằng: “Một tiên tri cao cả đã xuất hiện giữa chúng ta, và Thiên Chúa đã thăm viếng dân Người”. Và việc này đã loan truyền danh tiếng Người trong toàn cõi Giuđêa và khắp vùng lân cận. (Lc 7:11-17)

